

Vím, že tam jsi

Kráčím po chodbách služebního křídla paláce, koukám pod své nohy, abych náhodou v temné chodbě nezakopl o sem tam vystouplý dlažební kámen a v hlavě se mi míchá hromada emocí, které mou soustředěnost pouze ruší. Ještě dnes ráno jsem byl obyčejným členem služebnictva, a teď si nesu titul, který s sebou přináší nejen vyšší výplatu, ale také tíhu odpovědnosti a nových povinností. Byl jsem povýšen! Ne proto, že bych o to vyloženě usiloval a osvědčila se tak má tvrdá práce. Jen... už tak trochu nikdo jiný nezbyl. Teda, ne nikdo vhodný. Pro tuto pozici si žádají někoho mladého, kdo má celý život před sebou, aby se mohl oddat dlouhověkosti onoho závazku. Ale mimo to, co se týče mé pracovní morálky... nic moc teda! Já většinou vykonávám práci prostě tak, jak musím a tak, aby mě nevyhodili. Nejsem kdovíjaký dřič a dříve by někomu takovému, jako jsem já, tuhle pozici vůbec nesvěřili, ale neměli na výběr! A o co že teda jde? No! Dnešním dnem byl jmenován vlk, který se tak stává věrným pobočníkem samotného prince. Jenže on to není normální vlk. Jedná se o velkého mohutného tvora, jehož kohoutek dosahuje výšky průměrného člověka. Tito vlci jsou inteligentní, dokáží hovořit lidskou řečí, jsou věrnými společníky a hlavně se na nich dá jezdit. Jsou to takoví vylepšení koně! Ti se po objevu vlků úplně přestali řešit a ve volné přírodě pomalu vymírají... „Au! Sakra!“ Zaklel jsem, jen co jsem chytil zpátky rovnováhu. Jsem se nakop! Zase jsem se svou hlavou nechal až příliš unést a zapomněl jsem, že jsem stále jen v temné chodbě. Myšlenky na zvířata mě vždy odvedou úplně do jiné reality.

Ale zpátky k vlkům! Ne. Ne, ještě ne. Zmateně jsem se rozhlédl kolem sebe, snažil jsem se zaostřit a rozpoznat, kde přesně se v chodbě nacházím díky minimu světla z bočních chodeb, jen abych zjistil, že už jsem dávno přešel svou odbočku.

Nespokojeně jsem si zabručel, obrátil jsem se na místě a vydal jsem se zase zpátky. Tentokrát jsem nezapomněl a proklouzl jsem menším průchodem do další chodby. Do té normálně vypadající! Ne jako ta doposud, která je jen pro nás služebnictvo, abychom se rychleji a nepozorovaně dostali z bodu A do bodu B. Tato chodba do sebe propouští okny mnohem více denního světla a umožňuje tak spatřit hned několik dveří v řadě. No a kdo se koukne pozorně, všimne si, že do středu každých dveří je vyryto dvojčíferné číslo. Jen co mi zrak spočinul na čísle třicet sedm, vydal jsem se k takto označeným dveřím a po kapsách jsem zaštrachal pro klíč. Chvíli mi trvalo, než jsem objevil to správné

místo, kde jsem si klíč ukryl, tak jako vždycky, ale ha! Mám ho! Snadno jsem svůj pokoj odemkl, vstoupil a pro jistotu za sebou opět zamkl. Uf! Stísněná místnost, kde si ani svá křídla nemohu naplno roztáhnout, není tím, co bych měl momentálně rád vidět. Menší stolek mi zavazí v cestě k posteli, skříň si taktéž krade svůj kus prostoru a samotná postel může být ráda, že se sem vůbec vešla. Pokoj je ponurý, sotva pár paprsků slunce sem skrze malé okno pronikne, ale já už jsem na to zvyklý. Žiju takhle od malička, jen tehdy jsem se tady mačkal s matkou a sem tam s otcem, když se rozhodl, že chce být s rodinou. Když zemřeli, tento pokoj mi zůstal, a tak si tu sám válčím a v pohodě přežívám. Nikdy jsem větší luxus nezažil, z druhé strany. V tomto případě jsem já ten, kdo zařizuje luxus šlechtě. A od dnešního dne i vlkovi.

Fuu... třísknul jsem sebou po zádech do postele a zahleděl jsem se do stropu, kde mě hned začala štvát pavučina. Zamračil jsem se, natáhl jsem jedno své křídlo až ke stropu, který je poněkud nízký a dlouhými letkami jsem pavučinu smetl. Tak, to by bylo. Křídlo jsem protřepal, abych se špíny zbavil a následně jsem jej složil zpátky. Hned je to lepší. Sice tomu na kráse nepřidalo, ale aspoň nějak se to tady snažím udržovat!

Nojo. Udržování. To mě teď čeká s tím vlkem, jehož existence mi opět vlezla na mozek. Ted' už se ale můžu s klidem vrátit ke svým myšlenkám, bez ohledu na to, že bych mohl zakopnout o blbý šutr. V bezpečí postele mi nic takového nehrozí. Ach, kde že jsem to skončil? Jsou velcí... dá se na nich jezdit... Jo! Co s nimi souvisí za starosti a co je tedy má nová pozice! Stal se ze mě pečovatel. Jo jako takový ten pečovatel, který by se v domovech důchodců staral o pokaděné zadky důchodců, jen tady se důchodci vyměnili za vlky, obrazně řečeno. Budu mít na starost všechno! Srst, zuby, drápy, čistota, zdraví, důstojný vzhled a kdo ví co ještě! Vlk po boku svého pána, v tomto případě prince, musí vypadat reprezentativně a vznešeně. Právě proto má každý vlk svého pečovatele.

Já teda upřímně nechápu, proč tomu tak je, když si jsou pán a vlk vzájemně tak věrní, jak všichni tvrdí. Podle mě by se měl každý starat o svého vlka sám. Tím by se jejich pouto prohloubilo ještě víc, ne? Ale co já o tom vím. Nikdy jsem s vlkem neměl žádný bližší kontakt. Máme to zakázané. Moje teorie je taková, že jsou všichni ze šlechty pouze příliš líní vykonávat nepohodlnou a často i špinavou práci týkající se vlastnictví vlka. V tomto systému jsem vyrůstal, měl bych ho mít zažitý a neměl bych pochybovat, ale přesto si nemohu pomoci. Když už tak moc chtějí mít vlky, proč se o ně vůbec nestarají a jen využívají jejich přednosti! Kolikrát mi je těch nebohých tvorů líto. Dennodenně se na jejich hřbetě někdo vozí, jsou přehnaně ozdobeni a volnost vůbec neznají.

Nejraději bych je všechny propustil a nechal je žít klidným životem svobodných zvířat! To ale nemohu. Kdybych se o něčem takového byť jen zmínil, už by mě hnali na popravu. Popravu, kterou mimochodem také vykonávají vlci. Ale ne z vlastní vůle! Já na nich vidím, že zabíjet nechtějí, ale nic jiného jim nezbývá, když padne rozkaz. Na tyhle zrůdnosti už ale myslet nechci. Nespokojeně jsem zavřel oči, ještě jsem si je zakryl předloktími a vydechl jsem.

Zítra mě čeká první setkání s vlkem, jenž mi byl udělen. Pociťuju strach a nervozitu, obzvlášť když je majitel vlka samotný princ! Ale musím se s tím vypořádat. Cesta ven vede jedinečně přes popravu, což je vsutku odstrašující možnost. Ach ... co když, co když, co když? Co když tamto, co když támhle to! Zítra se budu muset tolik snažit. Už teď se mi třesou ruce nervozitou a musím se uklidnit, jinak se zblázním! Nemůžu na to myslet. Nemůžu! Nemůžu myslet na to špatné! Až příliš vymýšlím hromadu špatných scénářů a tím děším sám sebe. Nedokážu si říct, že to bude dobré, že to ostatní zvládají, takže to zvládnou taky. Ne! Dokážu si jen říct, ať nevymýšlím tragické hlouposti, ale přesto to z hlavy nedostanu, dokud ...

„Stačí!“ Zakřičel jsem sám na sebe a zároveň jsem bolestně vyjekl. Jo... občas mi pomůže vyškubnout si brko z vlastních křídel, jen abych se vzpamatoval a vrátil do reality. Sklesle jsem se na vytáhlé brko podíval, promnul jsem ho mezi prsty a po chvíli jsem ho náhle odhodil pryč. Prudce jsem se na posteli otočil na bok, zády k vytrhnutému brku a schoulil jsem se do klubíčka. Kolena jsem si přitáhl k tělu, rukama je objal a obličej jsem si do nich schoval. Přikryl jsem se vlastním křídlem i přes to, že kousek ode mě leží má teplá deka.

Neměl jsem v plánu usnout, spíše jen chvíli trucovat a vypořádat se s vlastní hlavou. Vždyť jsem se ani nestačil převléknout a slunce teprve zapadá! Ale situace si to žádala jinak. Spánku jsem propadl bleskovou rychlostí, což je nakonec jen dobře. Musím se na zítřejší den pořádně vyspat.

Slunce sotva vyšlo a já už jsem v šeru uháněl z mých dveří až do temné chodby, kterou jsem se dostal rychle na potřebné místo. Já hlupák málem zaspal něco tak důležitého! Už dávno jsem měl být u vlka a připravovat ho na první den po boku prince. Jenže já jsem teprve doběhl do palácového křídla šlechty. Tam jsem musel zpomalit, zlepšit svůj postoj a nést se vznešeněji, prý ať nikoho nepohoršuju nevhodným chováním. Tohle celé už mám dokonale naučené a není to pro mě nic nového. Nové je, dojít až k ložnici prince a klepat na ni. Teda abych byl přesnější, neklepu na hlavní dveře princovy ložnice, ale na ty hned vedle, kde se nachází místnost určená přímo pro vlka. Mají to sice s ložnicí propojené, ale aby se jeho výsost neprobudila dříve kvůli vyrušení, musí být

bokem. Nepotřeboval jsem odezvu z druhé strany, pouze jsem na sebe pro jistotu upozornil a následně tiše vstoupil. Zahlédl jsem ho. Zahlédl jsem vlka, který támhle v rohu spí ve svém pelechu. Teda počkat! On nespí! Dokonce jsem se s ním střetl pohledem, který však byl takový... skleslý? Nevím proč se vlk tváří takto, ale asi to budu muset zlepšit a rozveselit ho, co? Kdyby takhle vypadal vedle prince, nikdo moc nadšený nebude. Než jsem však s čímkoliv začal, zajistil jsem trochu soukromí pomocí zavření dveří. Poté jsem od nich trochu odstoupil, přiblížil jsem se k vlkovi a snažil najít slova, kterými bych ho mohl dostat z pelechu a začít s péčí. Jen... nějak nevím, jak začít! Proto jsem to ještě vzdal

a mlčky se raději rozhlédl kolem sebe. Tím jsem dal vlkovi ještě chvilku klidu a já si aspoň prohlédl, jak to zde vypadá. Zaujaly mě nachystané pomůcky a především kartáč, který jsem opatrně uchopil. Prsty jsem přejel po mírně ostrých drátcích a povzdechl si.

„Myslím, že bychom měli začít...” zamumlal jsem nejistě a v tu chvíli jsem na svém zátylku ucítil něčí dech. Málem jsem vyletěl z kůže, jak moc jsem se lekl! Poskočením jsem se otočil a najednou jsem čelil velikánskému vlkovi. Vůbec jsem neslyšel, že za mnou přišel! Myslel jsem si, jak ho budu muset tahat z pelechu, ale ono vůbec. Jen jsem se musel trochu vzpamatovat z toho šoku, který mi vlk učinil. „Asi začneme česáním?” Položil jsem mu nejistou otázku, opatrně jsem vlka obešel, abych byl po jeho boku a mezitím jsem si všiml jeho kývnutí hlavou. Dobře, tak... tak do toho. Tolik jsem se bál vlka vůbec dotknout, protože jsem na to dosud neměl právo! Ale teď je to jinak. Teď se o něj musím starat a je to mou povinností, takže jsem poprvé kartáčem přejel po jeho srsti a pro jistotu se ujistil, že ho to nebolelo nebo tak. Vypadá to, že dobrý. Jen se mi vůbec nelíbí, jak skleslý je, když nevím, co s tím!

Momentálně jsem to ale neřešil a pokračoval jsem v důkladném česání té dokonale husté, hebké srsti, která je tak příjemná na dotek. Postupně jsem postupoval od jeho boku a zad k nohám, ocasu, břichu až k hlavě a krku, přičemž jsem neustále pokukoval po jeho očích. Ty toho prozrazují tolik. Nachází se v nich tolik smutku a já to už nevydržel!

„Trápí Vás něco? Nebo bolí? Já... já bych Vám chtěl a měl nějak pomoci, jen trochu nevím jak, víte...” Sakra, moc ze mě mluví stres, fakt nevím, co s tím. Co když se mnou ten vlk vlastně vůbec nemůže mluvit? Co když to má zakázané?

„Nic se neděje.” Tak prý mluvit může! Slyšet vlčí hlas takhle zblízka bylo pro mě něco zase tak moc nového, ale nesmím z toho před ním šílet. Musím si zachovat profesionální postoj! Což už jsem stejně dávno pokazil. Achjo.

„Dobře, já jen, že bych se měl postarat o to, abyste byl v pořádku a vypadal vedle prince reprezentativně. Nerad bych něco pokazil.” Ta hromada nervů ze mě dostává i takovou hromadu slov, že se za chvíli asi zblázním sám ze sebe. „Svou funkci splním. Bez obav.” Jo, tak po tomhle jsem chápavě zmlknul. Moc mluvím. Moc mluvím!

„A nevykej mi, ” dostal jsem od vlka ještě jeden pokyn – a já se tak překvapeně zarazil!

Páni, to myslí jako vážně?

„Ale vždyť to já nemůžu! Měl bych Vám vykat , nic o Vás nevědět a pouze se starat o vzhled. Nemůžu... Zlobili by se,” ztlumil jsem svůj hlas provinile.

Bojím se šlechty a jejích příkazů, které odjakživa respektuju a neporušuju.

„Můžeš,” zareagoval vlk a pro větší důraz dokonce zamručel. Toho jsem se ale dost lekl, ruce jsem dal pryč a couvl jsem. „Já to tak chci. A jmenuji se Gabriel, takže chci abys mi tak říkal. A tykal. Bez ohledu na ně. Navíc tady nás neuslyší,” prohlásil vlk rozhodně a dokonce se nespokojeně tvářil, když sám nepřímou zmiňoval šlechtu, která jim tady dává rozkazy. Nemělo by to vypadat jinak? Ale páni... Poznal jsem jeho jméno. To se nikdy nemělo stát! Gabriel... vlk Gabriel. Vskutku zvláštní jméno pro zvíře.

„Rozumím,” odsouhlasil jsem i přes to, že si tím nejsem vůbec jistý. Měl bych poslouchat šlechtu, ale i vlk je na vyšší pozici než já, takže bych měl poslouchat i jeho a jeho požadavky.

„A prozrad’ mi tvé jméno.” Další rozkaz od vlka, kterému se už nehodlám vzpírat. „Finny,” odpověděl jsem jednoduše, vlk následně pouze kývl, a to bylo z naší konverzace vše. Já se tak nadále věnoval své práci. Dočesal jsem ho, vyčistil mu zuby, upravil a nakonec ještě vystrojil všemi těmi ozdobnými předměty, které jsou za mě úplně zbytečné! Ale dle šlechty musí být vlk vyzdobený, takže s tím nic neudělám a musím fungovat podle toho.

Jakmile jsem tohle dokončil, nechal jsem Gabriela být a vrátil jsem se ke své normální služebníkové práci, která mi zůstala. I když jsem byl povýšen na pečovatele, neznamená to, že zbytek dne budu svobodný.

...

Uběhlo už několik týdnů od toho dne, kdy jsem se poprvé setkal s Gabrielem. Mé dny se postupně staly naprosto stejné a už mě to nestresovalo tolik, jako na samotném začátku. Každé ráno a každý večer jsem se musel o vlka starat bez debat, a pokud bylo třeba, musel jsem být po ruce i mimo tyto dva stanovené

časy. Když se třeba vlk v průběhu dne zašpinil, musel jsem okamžitě nechat veškeré práce a postarat se o očištění.

No ale tohle není to, co by mě mělo žrát. Zvykl jsem si. Mnohem horší jsou veškerá zjištění, ke kterým jsem došel každodenním povídáním si s Gabrielem. Zprvu jsme sice moc nehovořili, bál jsem se a tak nějak nebylo o čem, ale postupem času si vlk začal stěžovat na prince. To pro mě bylo opravdu nečekané! Myslel jsem, že mezi nimi je ono speciální pouto, ale ne. Dozvěděl jsem se, že je to celé úplně jinak! Gabriel s celým vysvětlováním přicházel postupně. Každý den mi dal jiný střípek celého příběhu, až mi do sebe začalo všechno zapadat. Nakonec jsem tedy dospěl k celkovému zjištění, kde je pravda.

Vlci kdysi žili mezi lidmi v klidu a míru. Pomáhali si, sdíleli spolu zdejší vesnici a byli bráni jako obyčejné obyvatelstvo. Proč? Jo, když jsem to zjistil, tak jsem nevěřil vlastním uším! Oni ti vlci nejsou jenom vlci. Oni to jsou lidé! Lidé, kteří mají schopnost proměnit se ve vlka skoro jako vlkodlak, jen s tím rozdílem, že svou proměnu mají dokonale pod kontrolou a neovlivněnou úplňkem. Panejo, když mi tohle řekl, byl jsem fakt mimo. Nedokázal jsem ani trochu uvěřit, ale prý to tak je! A k tomu se váže i důvod, proč se teď měnit zpátky na lidi nedokážou a proč fungují pouze ve službách šlechty.

Kdysi se sem prý dostal nový král, kterému se vlci natolik zalíbili, že je chtěl pouze pro sebe. Chtěl vlastnit tato majestátní zvířata a využívat je ke službě lepší, než vykoná kůň. A také k boji! Jen mu v tom překážel ten fakt, že se z nádherných vlků mohou stát obyčejní lidé. Údajně si zařídil u místního tajemného věštce kletbu, která se dostala do několika malých předmětů. Ty jsou následně vlkům implantovány pod kůži! Chudáci jsou tak omámeni kletbou a mají znemožněno se proměnit zpátky na člověka. Je to příšerná praktika, kterou využívají. A ještě horší je, že vlkům se sice povedlo zachránit a utéct před tímto systémem z vesnice daleko do hor, kde se usadili a vybudovali vlastní vesnici, ale zdejší lovci je našli! A nejen to. Pravidelně se vydávají na lov a nevrátí se, dokud se jim nepodaří ulovit alespoň jedno živé vlčí mládě. Takhle údajně Gabriel přišel o svou rodinu. Jako dítě si hrál ve své vlčí podobě mimo vesnici a to se mu stalo osudným. Odchytili jej, nikdo jej nestihl zachránit a brzy se ocitl ve zdejším paláci, kde musel podstoupit výcvik a převýchovu. Kvůli implantátu, který mu byl udělen hned první den, se od svých vlčích let neproměnil.

A pak je tu poslední věc. Pouto. To si vlci ze začátku stanovili jasně, že pokud mají někomu sloužit, tak si sami vyberou komu. Tak to dokonce prve fungovalo, ale systém se postupně měnil, až to dopadlo do bodu, kdy je vlk bez

jakýchkoliv ohledů přidělen jako nějaký hadr a všem je úplně jedno, že tam žádné pouto není. Většina vlků si prý zvykne fungovat s někým i bez pouta, vzhledem k tomu, že se bojí trestu, ale Gabriel je jiný. Nebojí se prokazovat svou nelibost k princovi, se kterým si vůbec nesesl. Mnohem lepší vztah mám s Gabrielem dokonce i já! Jakože fakt že jo. Hodně jsme si začali rozumět, sedli jsme si a oběma je nám fajn, když se dvakrát za den můžeme sejít někde, kde nás nikdo nevidí a můžeme mluvit o všem. Vlk se stal doslova mým kamarádem, stejně tak jako já jsem jeho. No, a protože jsme mohli mluvit o čemkoliv, nebyl problém vymýšlet i plán. Plán útěku z paláce a plán cesty do hor, kde by se měla nacházet rodina Gabriela.

Dnes je ten den, kdy se to stane. Dnes utečeme z paláce! K večeru jsem se tak jako vždy dostavil za Gabrielem a pro jistotu jsem dveře za sebou zamkl.

„Mám to,” prohlásil jsem a ukázal vlkovi ostrý nůž, který jsem nenápadně ukradl pro naše účely.

“Skvěle! Tak dělej, vyřízni mi to at’, můžeme vypadnout,” ozval se okamžitě Gabriel, který si pomalu lehl na zem, vyvalil se na bok a dal mi tak prostor dělat špinavou práci.

„Jo... jdu na to. Jen doufám, že ti moc neublížím! Nikdy jsem to nedělal,” zazoufal jsem, popadl obvazy, které jsme také tajně sehnali, a následně jsem padl na kolena k vlkovi, jehož krásnou srst momentálně potřísním krví. Achjo, tolik se bojí, že to neprovedu dobře! Stačí jen naříznout kůži... to se lehce řekne, ale ten implantát se nachází z boku na jeho krku, tak jak bych se mohl nebát?

Odhrnul jsem jeho srst, nahmatl jsem onen předmět a nůž přiložil k jeho kůži. „Já se bojím,” zakňučel jsem zoufale. Ruka se mi třese a začínám se obávat, že to prostě nezvládnu a celý plán tím pokazím.

„Nekňuč a řež! Dělej!” Gabriel se toho nebojí. Popohání mě k tomu a díky tomu jsem nakonec byl schopen proniknout ostrým do jeho kůže. Viděl jsem, že ho to bolí a pevně se drží, aby nepředváděl jakoukoliv reakci. Sakryš! Ublížil jsem mu! Bolí ho to! Ale teď už není cesty zpět. Do provedené rány jsem strčil prsty a implantát jsem našel pomocí hmatu, protože koukat jsem se na to nemohl. Fuj! Ale já to zvládl.

Počkat... já to fakt zvládl! Je to venku!

„Vytáhl jsem to!” zvolal jsem nadšeně a odhodil tu věc někam do pryč, ale Gabriel zůstal bez reakce. Sakra sakra sakra! Přece ho to bolí, musím se o to ještě postarat. Zbavil jsem se částečně krve, ránu jsem mu neprofesionálně zašil a nakonec jsem mu na to nandal obvazy, aby to bylo ve větším bezpečí. Když se

Gabriel zvedl, ještě jsem mu obvazy upevnil ovázáním kolem jeho krku a teď jen budu doufat, že to něco vydrží. Nikdy dříve jsem to nedělal, no!

„Bolí to moc?“ Na to jsem dostal pořádně otrávený vlčí pohled, který mluví za vše. Že se vůbec ptám!

“Přežiju to, neboj,” uklidnil mě Gabriel. Ještě jsem si umyl ruce od krve a následně jsem naházel veškeré věci do brašen, které má přidělané na sedle vlk. Bereme s sebou pár užitečných blbostí, oblečení pro Gabriela, až se promění na člověka, pár mých věcí... No prostě tak, abychom strávili několik dní v lese s tím, že se sem už nikdy nevrátíme.

A tak jsem odemkl dveře, vykoukl a zkontroloval chodbu, zda se na ní nikdo nenachází.

„Je to dobrý, nikdo tu není,” šeptl jsem, vyšel z místnosti a ještě se ohlédl za sebe, zda mě Gabriel následuje. Ano. Tiše jsme se proplížili k postranním chodbám sloužícím služebnictvu, kudy jsme se protáhli do oné temné chodby. Vedl jsem ho, rychlým krokem jsme se dostali až do zadní části služebnického křídla, kde bylo možné protáhnout se ven rozbitým oknem. To by bylo... Ono není tak složité uniknout, jen vás nikdo nesmí chytit! Když chytí, je po vás a to nikdo už hodně dlouho nehodlal riskovat. Stačí projít zahradou a uniknout skrze opevnění. Pro mne s křídly by to zas až takový problém nebyl, ale celého vlka s sebou neutáhnu. Ale my to máme vymyšlené.

Co však nebylo v plánu, je Gabrielova akce, kdy mi zezadu mezi nohy prostrčil hlavu, zvedl mě a já tak sklouzl až na jeho záda, kde jsem se akorát usadil do sedla. „Ale já nikdy nejel!” zvolal jsem vyděšeně a sotva jsem to dořekl, už jsem se chytal a pevně držel, protože se vlk zničehonic rozběhl skrze zahrady až ke zdi. Všimli si nás, slyšel jsem řev! Ale Gabriel běží opravdu rychle, takže jsme získali pořádný náskok před všemi ostatními. Když jsme se blížili, on vůbec nezpomalil. Naopak! Rozběhl se tak moc a najednou skočil přímo proti zdi! Díky své velikosti byl schopný se zachytit o horní hranu, ale musí se ještě vyškrábat zadníma nohama. A já ho jenom stahuju dolů. Musím pomoci.

Roztáhl jsem svá křídla, několikrát jsem jimi zabral, abychom se alespoň trochu nadlehčili, ale to nebylo dostatečné. Vyškrábal jsem se proto ze sedla, dostal jsem se na okraj zdi a vlkovi jsem pomohl vyškrábat se nahoru snáz, což se také povedlo. Oba jsme následně ze zdi seskočili na druhou stranu a já opět skončil v jeho sedle. Jsme venku! Jsme venku a uháníme daleko od paláce, daleko od tohoto království a od zdejšího života. Po dlouhém běhu, pro Gabriela určitě i dost bolestivém kvůli té ráně, jsme se dostali až do lesa, kde se konečně dalo trochu zvolnit. Seskočil jsem z něj a pokračoval jsem chvíli po svých.

„Zvládneš to teď? Proměnit se?“ obrátil jsem se nedočkavě na vlka, který se v tu chvíli zastavil. Oh, měl jsem se na to ptát? Možná jsem mu měl dát víc prostoru... „Chci se o to pokusit.“ Jo? On chce? Páni! Nemyslel jsem si, že to bude hned zkoušet, ještě když je bolavý po amatérském zákroku, ale copak se mu mohu divit? Tolik let musel setrvávat ve vlčí podobě a teď má tu možnost se vrátit.

“Dobře, tak já... já se nebudu koukat, jo? Tady máš akorát oblečení, které si pak můžeš obléct a jak budeš, tak mě zavolej. Nebo kdyby se cokoliv dělo, tak zavolej!” Pověděl jsem mu tohle všechno, při svých slovech jsem před něj vytáhl hromádku nachystaného oblečení a ještě jsem ho zbavil brašen, sedla i ohlávky. To vše jsem dal na bok, aby to nepřekáželo.

„Díky.“ Gabriel moc výřečný není, takže aspoň že odpověděl vůbec něco! Já se pak akorát schoval za strom s dostatečně širokým kmenem a sedl jsem si tam na zem. Budu čekat a čekat. Vůbec netuším, jak dlouho taková proměna trvá, ale on mi dá určitě vědět. Snad se to povede! Třeba za to nemohl implantát! No, uvidí se každou chvílí. Zatím jsem slyšel jen nějaké divné pazvuky a pak...

„Pojď sem.“ Mám tam jít? Jo? Honem jsem se vyškrábal na nohy, vyšel jsem zpoza stromu a před sebou jsem čekal klasicky vlka s tím, že se něco nepovedlo, ale ono ne! On tady přede mnou stojí vysoký a pohledný chlápek, jehož postoj není dokonale vzpřímený. Očividně mu to dělá problém, ale snaží se! Jinak nevypadá vůbec špatně.

Páni! Tohle jsem nečekal! Podepsala se má péče i na jeho lidský vzhled? Jo, očividně jo! „Panejo...“ vydechl jsem ohromeně, ale to už se ke mně Gabriel vrhnul a věnoval mi objetí.

„Děkuju,“ ozval se jeho hlas a já mu oplatil pevné objetí. Je to on. Vlk se stal člověkem. Gabriel je zase zpátky člověkem, což znamená, že se nám podařilo odvrátit kletbu. Ještě bych rád pomohl všem ostatním vlkům, ale teď pro mě má největší prioritu Gabriel, jehož pouto patří mně. Dostanu ho domů.